

Skalnata pečina . . .

Spisal Proto Konec iz Srednje vasi.

Odprem okno . . . V hribih se dela dan . . . Pod mano bele ceste, zeleni travniki, pisana polja . . . Okrog mene gorski venec, goste hoste, ljubke planine . . . Nad mano sinje nebo, beli oblaki, žareča zarja . . . Pred mano pa gorski velikan z golo glavo, s častitljivo asistenco, oblečen v rjavo haljo s sivimi gubami, potresen z večnim snegom . . .

Mnogi hodijo pod tvoje podnožje, častitljivi kralj gorovja, mnogi ležejo po tvojem raskavem krilu, da pridejo do tvojega ovratja, da te poljubijo na gubasto čelo . . . Tudi jaz sem plezal na tvoje naročje, sivoglavi oče, tudi jaz sem se oprijemal tvojih kolen, se pritiskal nate, da mi ne izpodrsne, stiskal pesti, da ne omahnem, da ne zletim v prepad . . . Pa vse to se mi je zdelo navadno, vsakdanje, bil sem eden izmed množice . . .

Odprem okno do kraja . . .

Pred mano sivi velikan, pa na njem, na njegovem naročju, je skalnata pečina, čisto sama, prav edina, da ji ni para. In ta pečina je meni tako ljuba in draga kakor dober dan v letu, kakor dobra misel v bridkosti, kakor izpolnjena želja po dolgem času . . .

Znana so mi pota in steze, znane čeri in robovi, znane drče in plazovi, častitljivi kralj pogorja, pa ta pečina na tvojem naročju, ta voz na tvojem pasovju, je priklenjena na moje srce, kakor z dolgo, sedemkrat zvezano verigo . . .

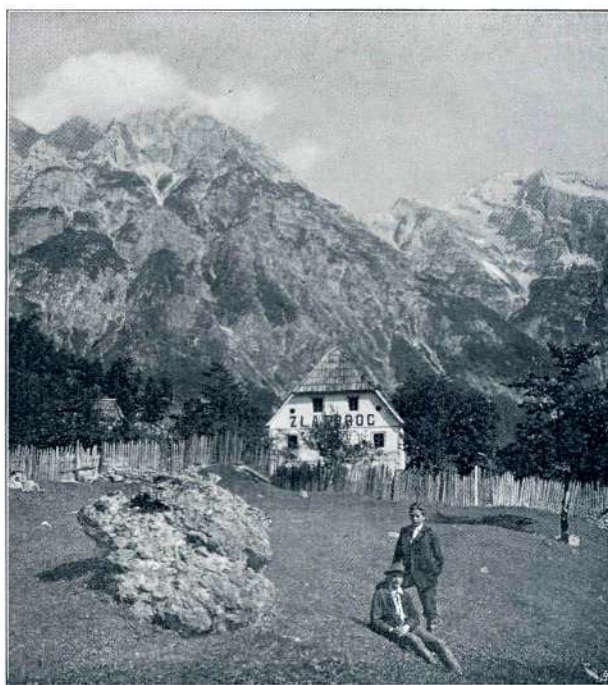
Odprem okno do kraja in se sklonim čez okno . . .

Skalnata pečina je pred menoj vsa . . . Zaželim po tebi, zaželim kakor otrok po slaščicah, in hrepenenje se izpremeni v gledanje . . . Dve beli čeri visita navzdol kakor dva bela trakova, počez pa zelena ruša kakor zelena porta, raztegujoča se po globokih gubah navzdol in navzgor pa tja do častitljivih bližnjih sosedov očeta velikana . . . Ljuba so mi kozja pota po tebi, stari oče, pa ljubši mi je pot čez skalnato čerino . . . Pa kaj pot? To ni pot, to ni steza, to ni drča, to je le skala, ostra čer, prava pečina. Ne moreš se opirati na palico, ne moreš zatikati železne osti v tla, ne moreš s podkovanimi čevlji najti stopinje, ne moreš plezati po kolenih, ne prijemati z rokami za železne kline . . .

Ta skalnata pečina hoče celo srce, zahteva celo ljubezen, predlaga žrtve, sede na tvoje življenje. Le nit je, ki te drži pokonci, le las je, ki te hrani pri življenju, le volja je, ki te vleče naprej . . .

In vendar te ljubim, skalnata pečina! Ti greješ mojo dušo, dvigaš mi prsi! Kaj to, če po stezi hodiš, če se po drči plaziš: tvoj život je na varnem, tvoja duša miruje. Pa stopi do tega kolena starega očaka, do skalnate pečine, pa si jo oglej, pa se je oprimi, pa se spusti po njej navzgor, pa se spusti po njej navzdol . . .

In moje srce zahrepeni, moje noge me ponese pod vznožje sivega orjaka. Kakor orjaška kača svoj

FOT. A. GREGOREC

TRENTA: LOG

plen tako me objame gorski velikan v svoje naročje. Pa se stisnem, duša zatrepeče, srce utripa kakor z udarci ure, roke se širijo, objamejo beli trak, belo robato čer pa se krčevito oprimejo skalnatih izrastkov . . . Potresem s pestmi skalnate rožičke — drže . . . Srce se pomirja, oči hvaležno zro pod noge . . . Ena, dve, tri . . . Ave, Maria . . .

Moje grešne kosti se grejejo na sivi skalnati plasti. Moje oči pa zró srepo po čeri navzgor in iščejo novih izrastkov za oprijemanje. Poizkušam z desnico, pa to ni natorna skala, to je dragi kamen, ki je priletel z orjaške kraljeve krone in se ustavil